

stillede til §§ 1 og 3, ikke vil tilføie Statskassen et Tab af fire Skilling, og dernæst, at man kun holder sig til de tidligere Love, som ere givne om Tiendafløsningen, og endelig at man retter sig efter, jeg tror ikke, at jeg siger for Meget, naar jeg siger et berettiget Dnsse fra Beboernes Side, som man virkelig ikke kan undlade i denne Sag at tage Hensyn til. Jeg skal derfor meget anbefale det høie Thing at stemme for Vndringsforslagene under Nr. 1 og 2, mod hvis Realitet i og for sig intetsomhelst af Udvalgets Medlemmer har havt Noget at erindre. Mod det første er der kun anført, at det ikke behøvedes, og mod det andet, at man endnu vil oppebi mulige mindelige Foreninger, som jeg er vis paa slet ikke ville vise sig, dersom Loven udkommer uforandret.

Kruse: Det Vndringsforslag, som jeg har været med til at stille til det foreliggende Lovforslag, giver ikke synderlig Anledning til Dntale. Man vil deraf se, at jeg billiger den Anstuelse, at det er ønskeligt, saasnart som muligt, at faa de nuværende Tiendeforhold forandrede. Videre har jeg imidlertid ikke kunnet gaa i denne Retning og har derfor heller ikke kunnet tiltræde det andet Vndringsforslag, idet jeg ubetinget maa anse det for det Dnskeligste, at Afløsningen sker ved mindelig Overenskomst. Jeg har derfor ikke villet været med til at lægge Hindringer i veien derfor, og navnlig da jeg har den Tro, at Afløsningen idetmindste i den Kreds, som jeg repræsenterer, muligens kunde ske paa denne Maade. Vndringsforslaget under Nr. 3 har jeg heller ikke kunnet tiltræde, ikke fordi jeg ikke deler den Tanke, som ligger til Grund derfor, thi jeg indrømmer, at den Forandring i Udbyttet, som indtræder derved, at Jordraa forbedres, ingenlunde burde komme Tiendetagerne til gode i den Grad, som det nu sker, men derimod fordi jeg ikke har troet, at det vilde være muligt at skaffe nøiagtige Oplysninger, hvorefter det idetmindste nogenlunde kunde bestemmes, hvor-

meget der er ydet i en Tid, der gaar saa langt tilbage. Jeg havde derimod havt ifinde at stille et andet Vndringsforslag, hvorved muligvis for en Del det Samme kunde være opnaaet, men da mine Kollegaer i Udvalget ikke ville gaa med hertil, og den høitæredede Minister paa ingen Maade kunde modtage en saadan Tilføielse til Loven, navnlig fordi man ansaa det for overflødigt, har jeg undladt at stille det. Min Indflydelse her i Thinget er altsor ringe til, at jeg paa nogen Maade kunde tro, at det høie Thing vilde tiltræde et Forslag af mig, naar det ikke var tiltraadt af Udvalget, og derhos den høitæredede Minister modsatte sig. Det har jo ved en tidligere Veilighed viist sig, at et Forslag af langt større Betydning og endnu mere begrundet, og som allermindst kunde anses for overflødigt, er faldet, uagtet hele Udvalget havde tiltraadt det. Dette skete jo nemlig forrige Aar i Anledning af Jernbanespørgsmaalet, men den Sag foreligger jo ikke her, og jeg skal derfor nu ikke videre omtale den. Jeg nærer imidlertid det Haab, at den høitæredede Minister vil indfri det Løfte, som han har givet i Henseende til at imødekomme Tanken i det Forslag, som jeg havde ønsket at stille. Jeg havde nemlig ønsket, at der skete en Tilføielse til Loven, hvorved der paalagdes vedkommende Kommission at tage tilbørligt Hensyn til de store Ulemper og Tab, som ere forbundne med at dyrke saadanne Jorder paa Vestkysten, der ere underkastede Havets Oversvømmelser, og dernæst til de ualmindelig store Befostringer, der ere forbundne med at fikre og forsøge Afgroden. Jeg haaber, som sagt, at den høitæredede Ministers Udtalelse vil gaa i denne Retning, saa at jeg derved kan føle mig beroliget og tilfredsstille rette Vedkommende. — Imidlertid skal jeg afvente at høre den høitæredede Ministers Udtalelser, og skal da foreløbig hertil indskrænke mine Bemærkninger.

Raben: Da jeg dels sammen med ærede Medlemmer i Udvalget, dels ene har